

naprej polne kozarce. Teklo je že na vseh koncih od miz, a so pili dalje in dajali duška svojemu veselju. Gostili so se ves dan in se slednjič vsi opijanili.

Župan Teleban so se sprli z oštirjem Korajžo, a ta jih je — ne bodi len — pošteno natreskal. A župan Teleban tega nikakor ne morejo prenesti, zakade se v Korajžo, spoprimeta se in nazadnje oba obnemogla treščita pod mizo v moko lužo in obležita.

Mizar je kovača butil s pestjo po ustih, da je telebnil ob zid in nezavesten obležal.

Sredi sobe sta se obdelavala pek in čevljar.

Ženske so cvilile, dedci so kleli.

Fantje so rjuli, metali kozarce in odpirali pipce. Otroci pa so jokali...

Razdejanje pri oštirju Korajži, ki je nekaj dni nato umrl, je bilo strašno. Tudi župana Telebana je začela zapuščati modrost in so se kaj hitro postarali.

In vrag? Takrat, ko so Zaplankarji pri oštirju od preobile pijače zdivjali, je stal med podboji hišnih vrat in se rajsko zadovoljen smejal. Kruto se je maščeval in to ga je močno veselilo. —

To je tisti strašni dogodek o pijanem vragu, ki je povzročil, da so vrli Zaplankarji iz dobrih in plemenitih ljudi postali to, kar so še danes...

Fr. Ločniškar:

Mrtvemu otroku.

*Tu, med rožami ležiš
v beli plašč odet,
med zelenjem se mi zdiš
kot utrgan cvet.*

*Angelski obrazek tvoj
se na smeh drži,
saj med svetom in teboj
boja bilo ni.*

*Preden svet si naš spoznal,
dal si mu slovo;
srečen zdaj iz daljnih dalj
gledaš na zemljó.*

Maksimov:

Grobom v tujini.

*Kot meteorji v letnih nočeh
nocoj nam misli plavajo
po širnem svetu po grobeh,
kjerkoli naši bratje spavajo.*

*Tam gori sred karpatskih šum
prerasel je grobove mah,
vsi, ki jih strl je vojne hrum,
neznatn zdaj so zemlje prah.*

*Sred širnih severnih planjav
bleste se križi z mrtvih polj,
šumi jim sapica v pozdrav
in boža daljnih src jih bol.*

*Grobove soške in ravní
italske gre obiskovat,
miru jim večnega želi
iz dalje njihov rodni brat.*